

राहुल द्रवीड जेंक्हा जावई होतो

मार्चचा महिना, बाहेर कडक ऊन पडलेले, दुपारच्या शांत वेळी मी आमची आलेली पत्रं पहात होते आणि त्यांत एक सुंदर आणि सुबक लाल रंगाची लग्नपत्रिका होती. आम्ही एअर फोर्स मध्ये असतानाचे आमचे स्नेही जयश्री आणि कुमार पेंढारकरांची मुलगी डॉ. विजिता हिच्या लग्नाचं ते आग्रहाचं आमंत्रण होतं. पत्रिका वाचताना लक्षांत आलं की जयश्रीचा होणारा जावई, दुसरा तिसरा कोणी नाही तर चक्क राहुल द्रवीड! मग काय, मला तर खूपच आनंद झाला. मी लागलीच जयश्रीला फोन करून तिचे अभिनंदन केले.

लग्न ४ मे ०३ ला होते आणि नेमके त्याच दिवशी कोचीनला आमच्या मुलाचा Air show होता म्हणून आम्हाला लग्नाला जाता येणार नव्हते. ती लग्नपत्रिका मी वाचून टेबलावर ठेवली होती तेव्हढ्यांत माझे धाकटे दीर कुमार, ह्यांनी ती पत्रिका वाचली आणि म्हणाले, 'वा वहिनी तुम्ही काय ग्रेट आहात, राहुल द्रवीडच्या लग्नाची पत्रिका तुम्हाला आली' असं त्यांनी म्हटल्यावर मला खरच मी ग्रेट आहे असं वाटलं. फक्त माझ्या ब्लाऊजला कॉलर मात्र

नव्हती.

माझ्या दीरांनी मला विचारलं की मी ही पत्रिका एका दिवसा करता ऑफिसला सगळ्यांना दाखवायला घेऊन जाऊ का? आमचा पत्ता लिहिलेलं वरचं पाकीट तेथेच ठेवून फक्त पत्रिका घेऊन त्यांनी ऑफिसमध्ये ती सगळ्यांना दाखवली. त्यांना राहूल द्रवीडची लग्न पत्रिका आल्याचे पाहून, सगळ्यांना खूप कौतुक वाटलं व त्यांचा भाव खूपच वाढला आणि त्यांच्या boss नी पण ती वाचली आणि लग्नासाठी चक्क आठ दिवसाची सुटी मंजूर केली. ते म्हणाले, लग्नाला गेल्यावर राहूल आणि इतर क्रिकेटर्स बरोबर फोटो काढून घेऊन ये म्हणजे आपण ते आपल्या ब्यॅकेत एनलार्ज करून लावूयात. माझे दीर एकदम हवेत होते पत्रिका मात्र त्यांनी जपून परत आणली. ही राहूल द्रवीड च्या पत्रिकेची बातमी आमच्या शेजारीपाजारी, कॉलनीत आणि नातेवाइकांत वाच्यासारखी पसरली. मग काय, आमच्या घरी क्रिकेटप्रीय, लहानमोठे, तरुण मुलंमुली ह्यांची सर्वांची पत्रिका पहायला रीघ लागली. त्यांचा पाहुणचार करता करता माझी मात्र त्रेधा उडाली. दिवसेंदिवस आमचा भाव वाढतच होता.

माझ्या मोठ्या जाऊबाईतर मला म्हणायला लागल्या की तू फार लकी आहेस, अग, तुझ्या मैत्रिणीचा जावई म्हणजे तुझाच जावई! त्यादिवशी पासून राहूल द्रवीड, ज्याला मी कधी ना पाहिले ना भेटले, आणी त्याला पण मी कोणाची कोण, हे माहीत नाही, तो त्या दिवशी पासून माझा चक्क जावई झाला.

पुढे काही महिन्यानंतर आम्ही आमच्या खच्या जावयाकडे अमेरिकेला आलो, यायच्या आधीच ह्या नवीन जावयाची बातमी

सगळ्यांना समजली होती. नेमके त्याचवेळी इंडिया-पाकिस्तानची मॅच होती. त्यावेळी मला फोनावर फोन यायचे की काय मम्मी, तुमचा जावई तर कमाल करतोय, काय खेळतोय, ग्रेट आहे हं, कौतुक करावे तेवढे थोडेच, इत्यादी इत्यादी. मी पण सगळ्यांचे कौतुक अगदी हक्काने ऐकून घ्यायची आणि त्यांचे आभार मानायची. असं हे चालूच राहिलं.

असाच एक दिवशी मला सकाळी सकाळी फोन आला, अभिनंदन, अहो तुम्हाला नातू झाला, पेढे पाहिजे, सोडणार नाही तुम्हाला!. पुण्याला असते तर पटकन चितळ्यांच्या कडून पेढे सुद्धा आणले असते. इथे मात्र स्वतःच रिकोटा चीजचे पेढे करावे लागणार होते आणि थोड्याच दिवसांत परत फोनवर फोन की आता मोठी पार्टी घेणारच कारण तुमचा जावई इंडियन टीमचा कॅप्टन झाला. द्रविडंकडे किंवा जयश्रीकडे सुद्धा आले नसतील तेवढे फोन मला आले. अशी राहूल द्रवीडची लोकप्रीयता पाहून माझ्या खन्या जावयाला ,सचीन राजेला, ज्याचं गाणं इथे अमेरिकेत खूप लोकप्रीय आहे, त्याला गाणं सोडून आता क्रिकेट खेळावं असं वाटायला लागलय म्हणून त्याने चक्क नवी बॅट घेऊन हवेत चौकार आणि षट्कार मारायला सुरुवात केली आहे.

बर झालं, नुकत्याच पुण्याला श्रीलंके विरुद्ध झालेल्या मॅचच्या वेळी मी अमेरिकेला होते नाहीतर मला पासेस व आटोग्राफ करता लोकांनी सळो की पळो केले असते. म्हणतातनं झाकली मूठ सव्हा लाखाची!!!

..... सौ मीना गरुड